

til Fængsel paa Vand og Brød eller andet Fængsel, eller ogsaa Født, som ere idømte Bøder, og hvor Overøvrighedens Resolution er falden for, at disse skulle affones. Indfinde disse Personer sig ikke, hentes og anholdes de. Det er, som bekendt, en ren administrativ Forretning. Ved Højesteretsdom er det afgjort, at Domstolene have aldeles ikke noget dermed at gøre. Jeg skal nævne et andet Eksempel, som er hentet fra Fattigvæsenets Omraade. Fattiglovens § 52 i Afsnittet, der handler om Hjemsendelse af Fattiglemmer, indeholder en Bestemmelse om, at, naar et Fattiglem skal sendes hjem fra en Kommune til hans Forsørgelseskommune, er Politiet pligtigt til paa Fattigvæsenets Begæring at staa det bi, hvilket naturligvis sigter til de Tilfælde, at vedkommende ikke vil lade sig hjemsende. Politiet indfinder sig da og sætter ham under Transport, og vil han ikke lade sig sætte under Transport, ja, saa er der jo ikke andet at gøre end at tage den anholdte, sætte dem med Familie paa en Bogn og transportere dem hjem. Se, her have vi en hel Række af Anholdelser uden for Strafferetsplejen, hvor Politiet har den her omhandlede Myndighed. Af Hensyn til en Diskussion ved en tidligere Lejlighed, hvor der ikke var Tid, og hvor Tidspunktet heller ikke var ret passende til udførligt at drøfte dette Spørgsmaal, skal jeg i øvrigt gøre opmærksom paa, at disse Politianholdelser o. s. v. stundom maa foretages i vedkommendes egen Volig. Det kan ogsaa være i en andens Volig, f. Eks. naar det er en deserteret Sømand, man henter i Logihus, eller det er et Individ, der mangler Substitutionsmidler, og som findes et eller andet Sted. Jeg gør altsaa opmærksom paa, at man virkelig maa klare sig, hvorvidt det er Meningen, at man her vil foretage en Forandring i den hidtil gældende Regel, saa at man skelner mellem Anholdelser vedrørende Strafferetsplejen, hvortil navnlig høre de, som omhandles i Lov af 11te Februar 1863 § 11, og de Anholdelser, Politiet har Ret til at foretage, dels ifølge sin egen Virksomhed og dels for at støtte andre Autoriteter, altsaa Afhentning, Transport o. desl., hvilket sidste jo ligger uden for Strafferetsplejen. Jeg kan endnu nævne Anholdelse af sindsyge, hvor det gælder om at bringe dem til en Sindsygeanstalt. Som udtalt i en Højesteretsdom, ligger dette naturligvis ogsaa uden for Retsplejen. I hvad jeg saaledes har henledet Opmærksomheden paa, turde der findes en tilstrækkelig Forklaring af de Ord, jeg brugte under Finanslovbehandlingen i dette Ting, og som findes Sp. 555. Naar man vil se mine Ord under Behøjsning af

det Forhold, som den Gang omtaltes, nemlig, at et løsagtigt Fruentimmer, der skulde tilfuges, havde laagt, at hun vilde komme, men saa ikke kom og blev afhentet i sit Hus, og naar man vil holde sig nøje til de brugte Ord og ikke gøre, som jeg har set, at man i et Blad har gjort: under Citationstegn omsætte Ordene i en anden Form end den benyttede, tror jeg nok, vi kunne blive enige om Rigtigheden af min Udtalelse.

Efter saaledes at have henvist til den Uklarhed, som findes i § 1, skal jeg komme tilbage til at paavise, hvilke meget væsentlige Forandringer man i 3 Paragraffer har gjort i Proceskommissionens Arbejde ved at overføre Bestemmelserne paa den nuværende Procesmatsime. Ventelig skulde man jo give større Myndighed til at foretage Anholdelse og Arrestation, naar man skulde naa til et Resultat. Disse Paragraffer have i øvrigt til Dels været omtalte tidligere. Der er nu for det første § 3, som omtaler Politiets Ret til at foretage Anholdelse. Den tilstedes kun i et eneste Tilfælde. Der fordres, at den paagældende vil undvige eller skjule sig. Derimod hedder det hos Proceskommissionen: „Er der Grund til at frygte for, at Dømedet vil forspildes ved et Ophold for at fremstaafe Rettens forudgaaende Beslutning“. Naar Lovforslaget bruger Ordene: vil undvige eller skjule sig, saafremt Beslutning af Dommeren skal forventes, vil man maasse fra Koncipistens Side sige: Ja, det er jo i Virkeligheden det samme, vi have blot brugt tydeligere og klarere Udtryk. Men det er ikke det samme, det er noget meget forskelligt. Proceskommissionen vilde, naar den kunde nøjes med saa simple Ord som „undvige eller skjule sig“ naturligvis ikke bruge den Bending, „at der er Grund til at frygte for, at Dømedet vil forspildes“. Dette indbefatter adskilligt mere. Saaledes det Tilfælde, at den paagældende ikke behøver at flygte eller undvige, naar han blot kan faa et Par Timer til at rydde Sporene af den Forbrydelse, han ser, man er paa Opdagelse efter af Bejten, f. Eks. en Jalskmøntner, der, naar man er kommen paa Spor efter, at han har begaaet Jalskmøntneri, vilde kunne nøjes med nogle Timer for at tilintetgøre Sporene af sin Forbrydelse. Saa er der i den samme Paragraf paa et andet Punkt en Forandring. Foruden at den paagældende skal ville undvige eller skjule sig, fordres der, saafremt det er en højst Mand, at han, naar han træffes under Udførelsen af en Forbrydelse, ikke efter Politiets Paalæg vil afstaa fra sin forbryderiske Virken. Men hertil søger Proceskommissionen: „eller der er bestemte